

EDS
XPLOIT
His Report
criticism
25.

VERDICT

Another That
and Came
in.

the Years.
know that
they had
not made
the effort
to reach the
pole, under
some of the
reports of
have been

the expedi-
tions and
of Peary's
the last
discovery.

Peary, 65,
that they
were the
Peary's dis-
covery for it
Dr. Cook's
200 miles
in Peary's
direction.

Peary, 65,
that they
were the
Peary's dis-
covery for it
Dr. Cook's
200 miles
in Peary's
direction.

Peary, 65,
that they
were the
Peary's dis-
covery for it
Dr. Cook's
200 miles
in Peary's
direction.

Peary, 65,
that they
were the
Peary's dis-
covery for it
Dr. Cook's
200 miles
in Peary's
direction.

Peary, 65,
that they
were the
Peary's dis-
covery for it
Dr. Cook's
200 miles
in Peary's
direction.

Peary, 65,
that they
were the
Peary's dis-
covery for it
Dr. Cook's
200 miles
in Peary's
direction.

Peary, 65,
that they
were the
Peary's dis-
covery for it
Dr. Cook's
200 miles
in Peary's
direction.

Peary, 65,
that they
were the
Peary's dis-
covery for it
Dr. Cook's
200 miles
in Peary's
direction.

In order not to miss The
New York Times of to-mor-
row, in which will be printed
exclusively East Peary's own
story of his discovery of the
North Pole, order a copy
from your news dealer
to-day.

== DARRELL HARTMAN ==

PEARY DISCOVERS THE NORTH POLE
AFTER EIGHT TRIALS IN

That He Reached It on
April 6, 1909.

PEARY REPORTS TO THE

COOK GLAD PEARY
REACHED THE POLE

TO-NIGHT

ANNOUNCES HIS DISCOVERY OF
WILL SEND A FULL AND
ACCOUNT TO-DAY

Unreared When, Weather
Flowers at Banquet, His

Which He Reports to
Bridge to Safe.

Indian Harbor, Labrador,
Ray, N. Y.

SÚBOJ PERA A LADU

Expected to Reach Chateau May
To-day, When He Will Send

New York, N. Y., April six
By Septemb
for me th
range expedite transmission of

NAPÍNAVÝ PRÍBEH

O NOVINOVÝCH MAGNÁTOCH,

POLÁRNÝCH BĀDATELOCH

A VZNIKU MODERNÝCH MĚDIÍ

PEARY'S MESSAGE TO HIS

WASPWELL, Wa., Sept. 6.—Co
his success in discovering the
is now at Eagle Island here, at

INDIAN HARBOR, via Cape Rey
Ray, N. Y., South Starbuck, Wa.

good at last. I have the old Pak
the Cape Chateau.

Peary sent the following to
SOUTH STARBUCK, Wa.
To Commander R. E. Peary, Indian Harbor
All well. Good here. God bless you. Y

YELLOW-VO

Indian Harbor,
the Academy
to-day.

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

Peary's
with me to-day
in the added

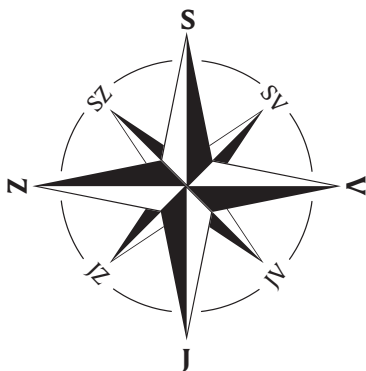

N

SÚBOJ PERA A L'ADU
DARRELL HARTMAN

SÚBOJ PERA A L'ADU

Napínavý príbeh o novinových magnátoch,
polárnych bádateľoch
a vzniku moderných médií

DARRELL HARTMAN

VENUJEM DANE

Darrell Hartman
Battle of Ink and Ice

Copyright © 2023 by Darrell Hartman
Translation © Martin Sliz
Map © Jeffrey L. Ward
Jacket design © Ondrej Ivánek
Design & Layout © Ondrej Ivánek
Slovak edition © 2024 by N Press, s. r. o.

ISBN 978-80-8230-309-7

Ach bože, akí len boli veľkolepí!
Akí hrdinskí! No zároveň úbohí...
Joseph Conrad, Lord Jim

OBSAH

Predslov Najvýznamnejší cieľ	13
Prvá časť Dobrodružstvá v žurnalistike	21
Druhá časť Kosti na bielom severe	63
Tretia časť Správy hodné tlače	147
Štvrtá časť Antihrdinovia	267
Piata časť Túžba uveriť	369
Epilóg Noviny ako archív	391
Obrazová príloha	396
Poďakovanie	413
Poznámky k zdrojom	416
Zoznam použitých zdrojov a literatúry	459

PREDSLOV NAJVÝZNAMNEJŠÍ CIEĽ

1. september 1909

Parník Hans Egede kotvil v prístave v Lerwicku, vo vetristej metropole škótskych Shetlandov. V to ráno istý Dán spolu s americkým cestovateľom Frederickom Cookom veslovali v člne smerom k pobrežiu. Potom sa pešo vydali spleťou rovných ulíc mesta k telegrafnej stanici, kde Cook požiadal o odoslanie niekoľkých správ. Prvá bola určená jeho manželke Marie do New Yorku – bol to prvý priamy kontakt s ňou po dvoch rokoch. Chcel ju ubezpečiť, že je živý a zdravý. Druhá smerovala Medzinárodnej polárnej komisii v Bruseli. Obsahovala rovnako prekvapujúce zistenia, aké Cook odoslal aj ďalšiemu adresátovi – Jamesovi Gordonovi Bennettovi mladšiemu, vplyvnému vydavateľovi novín New York Herald, žijúcemu v Paríži:

SEVERNÝ PÓL DOSIAHNUTÝ 21. APRÍLA 1908.
ĎALEKO NA SEVERE OBJAVENÁ ZEM.
EXKLUZÍVNA SPRÁVA OBSAHUJÚCA DVETISÍC
SLOV PRIPRAVENÁ PRE VÁS U DÁNSKEHO
KONZULA V LERWICKU. OČAKÁVAM PLATBU
TRITISÍC DOLÁROV. DO KODANE CESTUJEM
PARNÍKOM HANS EGEDE.

Správy o Cookovom objave sa medzičasom začali šíriť po skromne obývanom pobreží Grónska. Dopočuť sa o ňom aj hŕstka misionárov, koloniálnych úradníkov a ďalších pasažierov na palube Hansa Egedeho, ktorých Cook na naliehanie dánskych hostiteľov zobral so sebou. Inú možnosť, ako sa dostať do Ameriky, nemal. Istý spolucestujúci Cookovi poradil, aby pred novinovými rozhovormi publikoval aj vlastnú verziu udalostí a vyhol sa tak hroziacemu zmätku. Práve to bol dôvod na neplánovanú zastávku v Lerwicku.

James Gordon Bennett mladší neváhal ani minútu a ihneď na Cookovu ponuku odpovedal: „Okamžite pošlite 2 000 slov Dr. Cooka.“

Za ten čas, čo slová pretekali po podmorských aj nadzemných telegrafných drôtoch, parník Hans Egede si pobafkával smerom na juh. Drsné podmienky na mori ho zbrzdili. O dva dni neskôr loď dorazila do mesta Skagen v najsevernejšej časti Dánska. Objaviteľa v mene vlády privítal veliteľ torpédového člna, ktorý tam bol kotvil. Na palubu nastúpila aj skupinka vymrznutých dánskych novinárov a oznámila Cookovi, že v Heralde vyšiel jeho článok. Okrem toho sa dozvedel, že najvýznamnejší dánsky denník Politiken publikoval správu o jeho objave na titulnej strane a noviny po celom svete sa išli potrahať, aby ju prevzali.

Nikto však neoslavoval s takou vervou ako noviny Herald, ktoré vo vydaní z 2. septembra venovali Cookovi hneď niekoľko strán. Palcové titulky kričali do sveta: PORAZIL HLAD AJ ZIMU, ODVÁŽNY CESTOVATEĽ DOSIAHOL CIEĽ. Viacerí zemepisci sa pre noviny vyjadrili, že Cookov objav „prinesie novú éru v histórii vedy“. Hlavnou témou bola, samozrejme, Cookova vlastná výpoveď, v ktorej hovoril o tom, ako uprostred zimy vyrazil z grónskeho pobrežia ležiaceho asi tisícsto kilometrov od severného pólu, ako pevnú pôdu vystriedal počas cesty neistý morský ľad, ako cestoval „až za hranice všetkého živého“, sprevádzaný iba dvojicou Inuitov a dvoma tuctami odvážnych psov. Čím severnejšie sa nachádzali, písal Cook, tým

bola cesta lepšia. No ani rýchle napredovanie neprinášalo vytúženú radosť. „Okolitá krajina bola ubíjajúco monotónna, človek tu nenachádzal žiadne potešenie, duša sa nemohla zregenerovať, nebolo tam nič, čo by bolo prinieslo úľavu od neustáleho fyzického vypätia a chronickej únavy.“

Dva mesiace po tom, ako opustil Grónsko, a deväť mesiacov po tom, ako odcestoval zo Spojených štátov amerických, sa podľa údajov zo sextantu nachádzala skromná výprava neďaleko svojho cieľa a napokon aj priamo na ňom – na tom mieste, kde sa zbiehajú všetky poludníky, v tom bode, odkiaľ sa už nedá ísť severnejšie a každá časová zóna sa nachádza len krok od vás. Oslavy na vrchole sveta však podľa Cooka netrvali dlho. Na severnom póle sa zdržal tridsaťšesť hodín, poctivo zaznamenával dianie na oblohe a ďalšie detaily okolitej krajiny. Výpravu čakala ešte dlhá a nebezpečná cesta po praskajúcom ľade a ani samotný severný pól nebol práve miestom, kde by bol chcel človek stráviť viac času. „Tolké veky lákalo toto miesto ľudstvo,“ napísal v Heralde, „a pritom je úplne bezútešné!“

UŽ PRED STÁROČIAMI SA AMBICIÓZNI MUŽI VYDÁVALI na sever a posúvali tak hranice prežitia vo svete ľadu, geograficky aj koncepcne takom vzdialenom od miest, kde sa zrodil človek, že to bolo takmer nepredstaviteľné. Mnohí cestovatelia sa tým smerom vydali v nádeji, že nájdu tzv. Severozápadnú morskú cestu a vďaka tomu aj kratšie obchodné spojenie medzi Európou a Áziou. Toto nezmyselné dobrodružstvo si vyžiadalo stovky, možno až tisíce ľudských životov. Asi najznámejším prípadom bola Franklinova expedícia z roku 1845, počas ktorej z vynikajúco vybavenej skupiny britského kráľovského námorníctva zahynulo za polárnym kruhom všetkých 129 mužov.

Koncom devätnásteho storočia už nebola svätým grálom arktického bádania Severozápadná morská cesta – stal sa ním severný pól. Okrem toho sa udiala ešte jedna významná zmena: predstavy bádateľov ovládol realizmus. Viktoriánski cestovatelia snívajú o tom, že na vrchole sveta objavajú čosi výnimočné;

na konci devätnásteho storočia sa však ustálil všeobecný predpoklad, že na severnom póle sa nenachádza nič mimoriadne, iba množstvo morského ľadu. Americká vláda zároveň dávno prestala míňať ľudské a finančné zdroje na tzv. arktický problém. Vznikol tak priestor pre podnikavých cestovateľov ako Frederick Cook, súkromné spoločnosti a bohatých jednotlivcov, ktorí ho podporovali.

Napriek tomu, že objavovanie Arktídy čiastočne stratilo príchuť romantiky, stále malo svoje čaro. Mapovanie nových území a geografických prvkov so sebou prinášalo bohatstvo a obdiv. Rovnako aj momenty, keď ste sa k severnému pólu dostali bližšie ako ktokoľvek pred vami. Niektorí cestovatelia skutočne bažili po tom, aby sa dostali na ďaleký sever, a takéto objavy im pomáhali získať peniaze na cestu späť. Denná tlač zohrávala pri tomto sčasti odvážnom, sčasti samoúčelnom bádani významnú úlohu. Exkluzívne práva na uverejnenie príbehu ochotnejšie kupovali vydavatelia novín než kníh. Okrem toho v dobe, keď ešte neexistovalo ani rádio, ani televízia, boli noviny prvým médiom, z ktorého sa verejnosť dozvedala o cestovateľských počinoch. Bez denníkov by sa priemerný Američan nebol mal ako včas dozvedieť o tom, čo sa dialo tam hore na severe alebo čo tzv. úspechy cestovateľov naozaj priniesli. Mnohí čitatelia však túžili len po jednej základnej informácii: či expedícia zlyhala alebo uspela.

Tlač mala z týchto arktických drám takmer rovnaký úžitok ako cestovatelia. Uverejňovanie senzácií akéhokoľvek druhu vrátane tých o geografických objavoch prinášalo peniaze. Všade na svete zažívali noviny rozmach. A s ním prichádzal aj konkurenčný boj o čitateľa a dôležitých inzerentov. Nikde to neplatilo viac ako v New Yorku, ktorý bol v roku 1909 po Londýne druhou najväčšou metropolou na svete a ktorý bol zaplavený novinami. Majitelia a vydavatelia najväčších denníkov v meste mali veľký vplyv a žili prepychový život. Boli ambasádormi a mali v rukách osudy panovníkov. William Randolph Hearst využíval svoje novinové impérium na ovplyvňovanie celoštátnej politiky; World Josepha Pulitzerera zmenil spôsob, ako myslela a čítala americká

verejnosc. Bennett, majitel a vydavatel Heraldu žijúci v Paríži, bol často označováný za najvplyvnejšieho Američana v zahraničí, a hoci jeho noviny už nemali takú moc ako generáciu predtým, stále denne oslovovali státisíce ľudí a ročne vynášali neuveriteľných päťstotisíc dolárov.

A bol tu ešte aj denník The New York Times, ktorý mal v predchádzajúcom desaťročí najpozoruhodnejšie výsledky zo všetkých.

Jeho vydavateľ, pomerne neznámy južan Adolph Ochs, prišiel do New Yorku v roku 1896, požičal si peniaze, presvedčil vtedajších majiteľov, aby z neho spravili dočasného vlastníka upadajúcich Timesov, a neuveriteľným spôsobom z nich spravil inštitúciu, s ktorou bolo treba počítat. Hearstove a Pulitzerove senzačné bulvárne noviny boli v tom čase považované za budúcnosť žurnalistiky, ale keď sa Timesy ako vzor serióznosti stali výnosným biznisom, Ochs dokázal, že jeho kritici sa mýlili. Hoci sa novinám pod jeho vedením spočiatku nevelmi darilo, rastúci počet ich čitateľov a vplyv sa nedali prehliadať – najmä nie zo strany Heraldu. Známa rivalita medzi Pulitzerom a Hearstom, ktorá po roku 1909 ustúpila do úzadia, patrí k jednej z najdiskutovanejších epizód v dejinách žurnalistiky. Ale Ochsov a Bennettov nedocenený boj o „náročných“ čitateľov z New Yorku mal takisto nezanedbateľné následky. V roku 1909 bol súboj v plnom prúde, najmä čo sa týkalo oblastí osobitého záujmu vzdelaných čitateľov zo strednej a z vyššej strednej vrstvy v meste. Denníky sa vzájomne považovali za hlavných konkurentov na poli zahraničného spravodajstva, vedy, techniky – vrátane rodiaceho sa letectva a automobilizmu – a cestovateľských objavov.

Noviny Herald sa týmto témam venovali celé desaťročia a ich reportáže o dobrodružných expedíciách boli priam legendárne. Bennett v roku 1871 vyslal do Afriky korešpondenta Henryho Mortona Stanleyho hľadať Davida Livingstona, čo bol prelomový okamih v dejinách žurnalistiky. Okrem toho sponzoroval niekoľko ďalších veľkých výprav alebo sa podieľal na ich financovaní, a to vrátane predchádzajúcich pokusov o nájdenie

Severozápadnej morskej cesty a dosiahnutie severného pólu. Hoci Bennett začiatkom dvadsiateho storočia obmedzil účasť novinárov na bádanie, dianie za polárnym kruhom naďalej predstavovalo pre Herald prioritu a noviny publikovali exkluzívne správy od Cooka aj jeho známejšieho súpera Roberta Pearyho.

Timesy sa túto roky budovanú pozíciu rozhodli napadnúť a investovali do pripravovanej Pearyho výpravy na severný pól. Peary bol inžinier a ostrieľaný arktický cestovateľ, ktorý mal na svojom konte niekoľko významných geografických objavov. Finančne ho podporovali najbohatší Newyorčania a stál za ním dokonca aj prezident Theodore Roosevelt. V roku 1906 sa dostal do vzdialenosti približne 320 kilometrov, teda 32 minút zemepisnej šírky, od severného pólu, vďaka čomu predchádzajúcim talianskym držiteľom rekordu vyfúkol titul „najďalej na severe“. Pearyho napriek jeho pokročilému veku – keď jeho expedícia 7. júla 1908 vyplávala z New Yorku, mal päťdesiatdva – považovali v Amerike za najpravdepodobnejšieho dobyvateľa severného pólu. Bez ohľadu na úspech alebo zlyhanie sa zmluvne zaviazal poskytnúť Timesom príbeh o svojej ceste. V čase, keď z Lerwicku dorazil Cookov telegram, svet o Pearym nemal informácie už takmer rok a nikto v dosahu telegrafickej stanice netušil, či sa dostal k pólu, a ak áno, kedy. Predpokladalo sa, že je na ceste späť z Grónska, no zatiaľ o ňom nikto nič nevedel. Už o týždeň sa však všetko zmenilo.

Cook bol v celkom inej situácii ako Peary. Hoci ho väčšina jeho kolegov obdivovala, nemal finančné ani politické krytie staršieho námorníka. Na cestu vyrazil o rok skôr ako Peary, s obmedzeným vybavením a bez fanfár a to, že takmer dva roky neposielal správy, vyvolalo medzi jeho priateľmi a rodinou obavy, že v Arktide zahynul. Cookove telegramy z Lerwicku preto prekvapili celý svet a ostrieľaní cestovatelia označili jeho nenápadnú a nízkorozpočtovú expedíciu za „mimoriadny výkon“ a „zázrak“. Príbeh, ktorý priniesol, znamenal senzáciu celogeneračného významu a Herald dal všetkým najavo, že patrí práve jemu. Noviny sa kapitálkami chválili „EXKLUZÍVNÝM PRÍBEHOM“

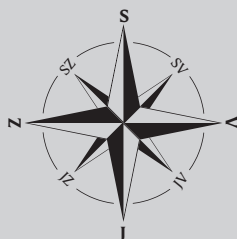
a vyhrážali sa, že dajú stíhať každého vydavateľa, ktorý poruší ich autorské práva, pričom poznamenali, že už tomu venovali „nemálo úsilia“.

Zvyšné denníky však napokon poškodili Cooka omnoho horším spôsobom než krádežou obsahu. Spochybnili jeho údajne priamočiaru cestu do Arktídy a štyri mesiace prinášali titulky o tzv. spore o severný pól. Novinár Lincoln Steffens ho neskôr nazval „príbehom storočia“. Diskusie o americkom objave severného pólu sa tiahli celým dvadsiatym storočím, ich dozvuky môžeme sledovať ešte aj dnes. Periodiká, ktoré celý spor živili, skutočnosti rovnako často zahmlievali, ako vysvetľovali, čím o sebe veľa prezrádzali. Bol to prípad najmä Timesov a Herald, ktoré mohli získať alebo stratiť najviac. Táto debata a jej následky ovplyvnili hierarchiu amerických korporátnych médií oveľa viac, než si uvedomujeme. Celú záležitosť ešte väčšími skomplikoval fakt, že údajný koniec sporu v decembri 1909 bol vlastne len posledným dejovým zvratom. Príbeh v skutočnosti stále obsahoval množstvo skrytých lží a poloprávd, ktorých odhalenie zabralo desaťročia.

V čase, keď Herald 2. septembra 1909 publikoval článok o Cookovej ceste, polárnik práve cestoval do Kodane. Prvotné správy podnietili hlad verejnosti po ďalších informáciách. Cook neskôr spomínal, že Dáni, ktorí v Skagene nastúpili na palubu Hansa Egedeho, mu nadnesene hovorili, že Fleet Street, teda londýnska štvrť, kde sídlili redakcie, sa presťahovala do Kodane. Novinári zúfalo túžili po rozhovore s ním. Medzi hromadou strohých telegramov, ktoré na bádateľa čakali, bol aj jeden veľmi vzácny priamo od Bennetta. „Nikdy som tritisíc dolárov nezaplátil s väčšou radosťou ako v prípade tej famóznejšej depeše, ktorá informovala o vašom triumfe,“ spokojne priadol majiteľ Herald. Vyžiadal si fotografie a „detailne rozpracovaný príbeh“ Cookovej cesty. Okrem toho cestovateľa vyzval, aby spresnil, koľko peňazí za to bude chcieť. Vydavateľ bol vo svojom živle. Ak niekto vedel, ako čo najviac vyťažiť z cestovateľskej senzácie, bol to práve James Gordon Bennett.

PRVÁ ČASŤ

DOBRODRUŽSTVÁ
V ŽURNALISTIKE

PRVÁ KAPITOLA

James Gordon Bennett mladší sa narodil 10. mája 1841. V čase, keď ešte ani nevedel chodiť, začali v newyorskom denníku Sun naznačovať, že je nemanželským potomkom. V novinách sa špekulovalo, že vzhľadom na nedávne správy o koketnom správaní jeho matky v istom luxusnom prímorskom letovisku by to rozhodne mohla byť pravda. Bennetov otec na túto urážku odpovedal žalobou na Sun za nactiutrhánie a vyhral. Denník dostal pokutu vo výške smiešnych 250 dolárov.

James Gordon Bennett starší bol na podobné konflikty zvyknutý. V ére, keď si newyorská tlač vôbec nedávala pred ústa servítku, bol najnenávidenejším vydavateľom v meste. Jeho plátok New York Herald, ktorý často vzbudzoval emócie, bol však najpopulárnejším denníkom v meste a možno dokonca aj v celej krajine. Škótsky prisťahovelec Bennett ho začal publikovať v roku 1835 po rokoch namáhavej a upachtenej driny pre iných vydavateľov. Prvý týždeň svojho pôsobenia uverejnil správu z burzy založenú na jednoduchom prieskume, ktorý urobil o niekoľko blokov ďalej na Wall Street. Výsledné „finančné spravodajstvo“ bolo prvým svojho druhu a znamenalo novinku aj v tom, že Bennett nemal pri jeho uverejnení žiadne postranné úmysly. Nevlastnil akcie, nikomu nič nedlhoval a odmietal, aby mu akékoľvek záväzky robili pri práci problémy. Hrdil sa svojou nezávislosťou. Kým iné noviny sa

spoliehali na tichú podporu politikov alebo obchodníkov, podľa čoho aj písali, Bennett sa rozhodol byť prvým moderným vydavateľom závislým len od svojich čitateľov. Jeho veľkou myšlienkou bolo dať verejnosti to, po čom túžila, dosiahnuť nevídaný náklad a užívať si z toho plynúce zisky mimo dosahu mocných obchodníkov a politikov. Dnes to vyzerá ako bežný biznisplán, no v tom čase to bol radikálny odklon od zaužívanej normy. Pre prísne dodržiavanie týchto zásad Bennettom opovrchovala takmer celá newyorská elita.

Na jej škodu bol jej hnev pre Bennetta len ďalším povzbudením. Pôvodné kancelárie Herald sa nachádzali v pivnici v centre mesta a Bennettov pracovný stôl pozostával z dosky položenej na sudoch od múky. Bennett spočiatku pracoval celkom sám – písal reportáže, viedol účtovníctvo, dokonca aj roznášal noviny – a jeho rebelský denník sa okamžite rozpredával. Búril sa proti „svätému spojenectvu s Wall Street“, keď sa pustil do publikovania zoznamov aktuálnych bankrotov a získal si tým množstvo nových čitateľov (aj nepriateľov). Vymyslel spoločenskú rubriku, kde sa vysmieval zo zbohatlíckych večierkov, kam ho nikto nepozýval. Znevažoval zdvorilostné spoločenské konvencie, ako napríklad viktoriánske odmietanie otvorene hovoriť o ženskej spodnej bielizni: „Spodničky, spodničky, spodničky, vy puritánski hlupáci, len si na tom vylievajte svoju precitlivenosť!“ Bennett nepatrila k žiadnej cirkvi, urážal protestantov aj katolíkov, o pápežovi písal ako o „schradnutom nemravnom talianskom tupcovi“. No jeho trúfalé komentáre dokázali byť aj bystrejšie a triafať presnejšie. „Všetka jeho spisovateľská moc,“ spomínal šéfredaktor, ktorý pre neho neskôr pracoval, „sa sústreďovala v schopnosti odhaliť zlo v dobrých veciach, falošnosť v situáciách, ktoré sa tvárili pravdivo, a nezmyselnosť v inak dôležitých záležitostiach.“

Z pohľadu tém udržiaval Bennett Herald v nedokonalnej prítomnosti. „Nikdy som nechcel byť o krok vpredu pred spoločnosťou,“ vyhlásil. Kým noviny New-York Tribune pod vedením Horacea Greeleyho podporovali abstinenciu, ženské práva,

odbory, utopické komunity, vegetariánstvo a zrušenie otroctva, Bennett o týchto pokrokových ideách hovoril ako o elitárskych táraninách. Samotného Greeleyho označil za „úbohú vysušenú zeleninu“. Vzájomné útoky medzi šéfredaktormi boli žiadanou a zároveň aj bežnou súčasťou lacných bulvárnych plátok tej doby. Majster tohto súboja Bennett však občas dostal rovnakou mierou, ako rozdával. Napríklad The Sun napísal, že ak by chcel Bennett zomrieť ako rovný chlap, „jediný spôsob, ako to dosiahnuť, je zavesiť sa na lano do zvislej polohy“. Ak nezabrali slovné vyhrážky, jeho nepriateľa ho neváhali zmlátiť za denného svetla. Napriek tomu mal vždy posledné slovo, lebo už hneď na druhý deň zakaždým posmešne opísal bitku do novín.

Bennettove výčiny síce priťahovali pozornosť, no oveľa trvácnejšie boli jeho inovácie v oblasti zhromažďovania a prezentácie správ. Hoci nebol ani zďaleka prvým vydavateľom, ktorého zaujali články o sexe a násilí, pri ich podávaní využíval nové metódy. Jeho senzačné spracovanie jednej z najznámejších správ desaťročia, keď mladú luxusnú prostitútku Helen Jewettovú zavraždili sekerou, sa považuje za prvý rozhovor uverejnený v amerických novinách. V momente, keď si to mohol dovoliť, najal Bennett reportérov, aby pre neho robili viac práce v teréne, a posielal ich na miesta, kam iné redakcie nechodili: do kostolov, kde zaznamenávali nedelné kázne; do prístavov, kde sa zhovárali s vracajúcimi sa cestujúcimi. Keď bol v roku 1838 v Londýne na korunovácii kráľovnej Viktórie, zamestnal niekoľko zahraničných dopisovateľov, čím sa Herald stal prvým americkým periodikom, ktoré malo novinárov aj v Európe. Jeho zahraničné spravodajstvo vďaka tomu hralo vlastnú ligu. O to viac, keď si Bennett začal prenajímať člny, aby jeho reportéri mohli zachytávať prichádzajúce lode v newyorskom prístave. Spravodajcovia Heraldu naskakovali na paluby parníkov, keď boli v karanténe, a výsledné články sa objavovali ešte pred vylodením cestujúcich. Ako Greeley neskôr o Bennettovi povedal: „Bol prvým novinárom, ktorý nečakal, že správy prídu za ním, ale vydával sa im v ústrety.“

Bennett zrýchlil aj šírenie informácií po súši. Keď spoločnosť Cunard spustila v roku 1840 prvú pravidelnú transatlantickú parníkovú linku medzi Liverpoolom a Bostonom, majiteľ Heraldú si objednal špeciálny vlak, aby sa k nemu listy jeho dopisovateľov dostali rýchlejšie. Železničná sieť, ktorá prepájala severovýchodné mestá, priniesla nové možnosti distribúcie novín, a tak Bennett prinášal do prvých vlakov stohy Heraldú, aby si ho zákazníci v Albany a vo Filadelfii mohli prečítať už pri raňajkách.

Zatiaľ čo konkurenční vydavatelia mali rodiny a iné záujmy, Bennettovým životom bol Herald. Pracoval šestnásť hodín denne, vyhýbal sa nadmernému pitiu alkoholu, nefajčil ani nehral hazardné hry. Úspech Heraldú pripisoval práve tomu, že sa týmto zlozvykom vyhýbal, čo mu prinášalo viac času a energie, ktoré mohol venovať svojim novinám.

Bennett provokoval iba na stránkach svojho denníka. V osobnom živote vyznával triezvosť, bol zdržanlivý a len zriedka vyhľadával ženskú spoločnosť. Jeho vzťah nebol jeho silnou stránkou. Bol vysoký a chudý, trpel tupozrakosťou; Philip Hone, jeden z jeho mnohých zbohatlíckych kritikov, ho v súkromí opísal ako „zle vyzerajúceho žmurkajúceho muža“. Bennett sám si o sebe nerobil ilúzie, nepovažoval sa ani za šarmantného, ani za očarujúceho. V podstate sa chválil tým, že keď sa raz pokúsil vkročiť do bordelu, dievčatá sa ho tak zľakli, že ho museli vyhodiť.

Napokon sa však v roku 1840 zamiloval. O opis svojej miléj sa podelil s pätnástimi tisíckami čitateľov Heraldú: „Má nádhernú postavu – hlava, krk a poprsie majú dokonale čisté klasické rysy. Jej sladký pohľad a ladné pohyby stelesňujú pokoj a dokonalosť, ktorú nedosahuje nikto v Londýne, v Paríži ani vo Washingtone.“ Jeho milou a budúcou matkou Jamesa Gordona Bennetta ml. bola mladá učiteľka hudobnej výchovy z Dublinu Henrietta Creanová. O tri mesiace neskôr Bennett st. trúfalo ohlásil v Heralde ich zasnuby: NOVÉ CIVILIZAČNÉ HNU Tie.